

СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
TRIBUNAL DE JUSTICIA DE LAS COMUNIDADES EUROPEAS
SODNÍ DVŮR EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL
GERICHTSHOF DER EUROPÄISCHEN GEMEINSCHAFTEN
EUROOPA ÜHENDUSTE KOHUS
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
COURT OF JUSTICE OF THE EUROPEAN COMMUNITIES
COUR DE JUSTICE DES COMMUNAUTÉS EUROPÉENNES
CÚIRT BHREITHIÚNAIS NA gCÓMHPHOBAL EORPACH
CORTE DI GIUSTIZIA DELLE COMUNITÀ EUROPEE
EIROPAS KOPIENU TIESA

EUROPOS BENDRIJŲ TEISINGUMO TEISMAS
AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BÍRÓSÁGA
IL-QORTI TAL-GUSTIZZJA TAL-KOMUNITAJIET EWROPEJ
HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN
TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
TRIBUNAL DE JUSTIÇA DAS COMUNIDADES EUROPEIAS
CURTEA DE JUSTIȚIE A COMUNITĂȚILOR EUROPENE
SÚDNY DVOR EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV
SODIŠČE EVROPSKIH SKUPNOSTI
EUROOPAN YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN
EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS DOMSTOL

Tisk a informace

TISKOVÁ ZPRÁVA č. 73/07

16. října 2007

Rozsudek Soudního dvora ve věci C-411/05

Félix Palacios de la Villa v. Cortefiel Servicios SA

SOUD UPŘESŇUJE PODMÍNKY UMOŽŇUJÍCÍ ČLENSKÝM STÁTŮM STANOVIT ROZDÍL V ZACHÁZENÍ NA ZÁKLADĚ VĚKU

Cíl podporovat přístup k zaměstnání zlepšením mezigenerační zaměstnanosti vycházející z obecného kontextu vnitrostátní právní úpravy lze v zásadě považovat za cíl, který „v souvislosti s vnitrostátními právními předpisy objektivně a rozumně“ odůvodňuje rozdíl v zacházení na základě věku stanovený členskými státy.

Účelem směrnice z roku 2000¹ je stanovit obecný rámec pro boj s některými formami diskriminace, mezi nimi mimo jiné s diskriminací na základě věku, v zaměstnání a povolání. Rozdíl v zacházení přímo na základě věku je v zásadě diskriminací zakázanou právem Společenství. Nicméně směrnice umožňuje členským státům takový rozdíl v zacházení stanovit, aniž by byl považován za diskriminační, jestliže je v souvislosti s vnitrostátními právními předpisy objektivně a rozumně odůvodněn legitimními cíli politiky zaměstnanosti a trhu práce. Prostředky k dosažení tohoto cíle musí být krom toho přiměřené a nezbytné.

Španělská právní úprava považuje za platné doložky o povinném odchodu do důchodu obsažené v kolektivních smlouvách, jež jako jediné podmínky stanoví to, aby pracovník dosáhl věkové hranice pro odchod do důchodu, stanovené na 65 let, a aby splňoval ostatní podmínky nároku na starobní důchod příspěvkového typu stanovené v oblasti sociálního zabezpečení.

Felix Palacios de la Villa pracoval pro společnost Cortefiel od roku 1981 jako organizační vedoucí. V roce 2005 jej Cortefiel informovala o ukončení jeho pracovního poměru na základě toho, že dosáhl věku pro povinný odchod do důchodu. K datu tohoto oznámení dovršil F. Palacios de la Villa dobu zaměstnání nezbytnou pro nárok na starobní důchod vyplácený ze systému sociálního zabezpečení a odpovídající 100 % jeho vyměřovacího základu.

Félix Palacios de la Villa měl za to, že uvedené oznámení představuje propuštění, a podal proti němu žalobu ke španělskému soudu, který předložil Soudnímu dvoru Evropských společenství několik předběžných otázek týkajících se výkladu směrnice z roku 2000, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání.

¹ Směrnice Rady 2000/78/ES ze dne 27. listopadu 2000, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání (Úř. věst. L 303, s. 16; Zvl. vyd. 05/04, s. 79).

Soudní dvůr nejprve zdůrazňuje, že vnitrostátní právní úprava, podle níž skutečnost, že pracovník dosáhne věku stanoveného pro povinný odchod do důchodu, vede k automatickému ukončení pracovního poměru dotčené osoby, se dotýká doby trvání pracovního poměru mezi smluvními stranami, jakož i obecněji výkonu profesní činnosti ze strany dotčeného pracovníka, jelikož mu brání v budoucí účasti v aktivním životě. Taková právní úprava členského státu tedy stanoví pravidla týkající se „podmín[ek] zaměstnání a pracovní[ch] podmín[ek] včetně podmínek propouštění a odměňování“ ve smyslu směrnice z roku 2000, a spadá tedy do působnosti této směrnice.

Soudní dvůr dále uvádí, že o takové vnitrostátní právní úpravě je třeba mít za to, že přímo ukládá méně příznivé zacházení s pracovníky, kteří dosáhli tohoto věku, ve srovnání se všemi ostatními pracujícími osobami. Taková právní úprava tedy zavádí rozdílné zacházení přímo na základě věku.

Soudní dvůr dále přezkoumává případné odůvodnění tohoto rozdílného zacházení.

Zdůrazňuje, že španělská právní úprava byla přijata na podnět sociálních partnerů v rámci vnitrostátní politiky na podporu přístupu k zaměstnání zlepšením mezigenerační zaměstnanosti. Skutečnost, že uvedená právní úprava neodkazuje formálně na takový cíl, nevylučuje automaticky to, že tato právní úprava může být odůvodněná.

Soudní dvůr má totiž za to, že jiné skutečnosti, vycházející z obecného kontextu dotyčného opatření, mohou umožňovat identifikaci cíle tohoto opatření za účelem výkonu soudního přezkumu jeho oprávněnosti.

Z kontextu přijetí španělské právní úpravy Soudní dvůr vyvozuje, že jejím cílem je regulace vnitrostátního trhu práce, a to zejména za účelem omezení nezaměstnanosti. Legitimitu takového cíle obecného zájmu přitom nelze rozumně zpochybnit s ohledem na směrnici z roku 2000, jakož i na Smlouvy o EU a ES, jelikož podpora vysoké úrovně zaměstnanosti představuje jeden z cílů, které sleduje jak Evropská unie, tak Společenství.

Takový cíl je tedy třeba v zásadě považovat za cíl, který „v souvislosti s vnitrostátními právními předpisy objektivně a rozumně“ odůvodňuje rozdíl v zacházení na základě věku stanovený členskými státy.

Soudní dvůr konečně připomíná, že za současného stavu práva Společenství mají členské státy, jakož i případně sociální partneři na vnitrostátní úrovni značný prostor pro uvážení při volbě nejen určitého cíle mezi jinými cíli v oblasti sociální politiky a politiky zaměstnanosti, ale i ve vymezení opatření k dosažení tohoto cíle. Vnitrostátní opatření přijatá v tomto kontextu však nesmí překračovat meze toho, co je „přiměřené a nezbytné“ k dosažení cíle sledovaného dotyčným členským státem.

Nezdá se přitom nepřiměřené, aby orgány členského státu měly za to, že povinný odchod do důchodu na základě toho, že pracovník dosáhl stanovené věkové hranice, může být přiměřený a nezbytný k dosažení legitimního cíle sledovaného v rámci vnitrostátní politiky zaměstnanosti a spočívajícího v podpoře plné zaměstnanosti usnadněním přístupu na trh.

O uvedeném opatření nadto nelze mít za to, že zasahuje nadměrně do legitimních požadavků pracovníků, kteří musejí odejít do důchodu z důvodu dosažení stanovené věkové hranice, jelikož příslušná právní úprava nevychází pouze z určitého věku, ale zohledňuje rovněž okolnost, že

dotčené osoby mají na konci své profesní kariéry nárok na finanční kompenzaci v podobě starobního důchodu, jak jej stanoví španělský režim a jehož výši nelze považovat za nepřiměřenou.

Soudní dvůr má v důsledku toho za to, že taková vnitrostátní právní úprava není neslučitelná s požadavky směrnice z roku 2000, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

Dostupné jazyky: BG CS DE EN ES EL FR HU IT NL PL PT RO SK SL

Úplný text rozsudku se nachází na internetové stránce Soudního dvora

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=CS&Submit=rechercher&numaff=C-411/05>

Zpravidla ho lze konzultovat od 12 hod SEČ v den vyhlášení.

Pro více informací kontaktujte prosím Balázse Lehoczkého

Tel.: (00352) 4303 5499 Fax: (00352) 4303 2028